

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 645.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181573808/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

men," tænkte Per, da han om Aftenen gik hjem fra Grøftearbejdet.

— Næste Søndag tændte han Snadden og begav sig paa Vej.

Det var en af de henrivende Septemberdage, da Himlen ligner et blaat Hav med Hundreder af Skyøer, der alle gaar med det hvideste Skum om Randene; milevidt var Jorden spættet af Lys og Skygge, næsten som det hvidbrogede Kvæg dernede i Engene. Kirken lyste mellem grønne Træer, og Møllen spærred sine Arme vidt ud som for at favne al Vinden, men Vinden pustede den bare kjælent op under dens graa Hat; det kjendtes næppe mere, end som naar en ung Kvinde leende blæser ind i sin Elskedes Skjæg.

Lige til Hedens Grænser fulgtes Per af en hidsig Lugt af Turnips, og Lupinen doftede sødere end nykjæmet Smør.

En Fjerdingvej inde i Lyngen fandt han den forladte Ejendom, der bestod af en 10—15 Tønder Land sandet Mark, der skraaned ned mod nogle sure Mosedamme; Per gik hen over de knortede Agre, der ude ved Randene allerede var sprungen i Lyng, et Tilbagefald til Urtilstanden. Graat storkornet Sand gnistred alle Vegne mellem de tynde blegsoftige Græsblade.

Per bøjede sig ned og tog en Smule af dette Sand op i sin hule Haand. Han pirrede rundt i det med sin Finger: „Og i saadant noget elendigt Kram skulde der være Brød til sultne Menneskemunde!“

Hist og her paa Ageren laa der fjorgamle Kokasser og Faareknevler — som eneste Minder om tidligere Kultur.

Per gik op imod det øde, graa Hus, der laa midt paa Ejendommen som en Konkylie paa en Grav.

Til højre for Huset stod der rejst et Par Stolper; de var graahvide som Dødningsben. De soirevnedede Døre var sunken fra deres Hængsler, og Vinduene havde næsten overalt mistet deres Ruder paa den mystiske, spøgelseagtige Maade som altid forladte Huse.

Per stod længe og saa sig omkring til alle Kanter; derinde, hvor han var kommen fra, laa de brede Kjørelader og skød Ryg mod Horisonen; en Mejeriskorsten svang sin Røgsmært over et bølgende Landskab af gule Stubjorder og kraftigt grønne Turnipsmarker.

Men hvilket andet Billede fik han ikke, naar han saa